

Μαρία Οικονόμου (αναρχική συντρόφισσα)

-Ταυτοποίηση μάρτυρα-

Βρίσκομαι σήμερα εδώ για τους τρεις αναρχικούς συντρόφους που έχουν αναλάβει την πολιτική ευθύνη για την οργάνωση Επαναστατικός Αγώνας, για το πώς τους γνώρισα εδώ και πολλά χρόνια μέσα στον αναρχικό χώρο. Είναι το λιγότερο που μπορώ να κάνω για όλα αυτά που έχουν προσφέρει στο επαναστατικό κίνημα και σαν άτομα αλλά και σαν Επαναστατικός Αγώνας.

Ιστορικά, τους αντάρτες των πόλεων αλλά και των βουνών, στην Ελλάδα αλλά και παγκόσμια, τους βάφτιζαν τα κράτη και οι εξουσίες, μέσω της κυρίαρχης προπαγάνδας αλλά και των στημένων ειδικών δικαστηρίων, αδίστακτους εγκληματίες, κοινούς κακοποιούς, φετιχιστές των όπλων και της βίας. Στόχος τους η πολιτική τους εξόντωση, η πολιτική τους απομόνωση και τελικά ο παραδειγματισμός.

Οι τρεις σύντροφοι δεν ξύπνησαν μια μέρα και είπαν θα πάρουμε τα όπλα γιατί δεν έχουμε τι άλλο να κάνουμε. Μέσα από χρόνιες πολιτικές διαδικασίες, πολιτικές ζυμώσεις, βιώματα, αγώνες, σκέψη, μελέτη και πολιτική ωρίμανση, επέλεξαν με ανιδιοτέλεια και κόστος για την ελευθερία τους αλλά και τη ζωή τους, την ένοπλη δράση ενάντια στην κοινωνική εξαθλίωση και τη βαρβαρότητα που ζούμε.

Εδώ θέλω να τονίσω ότι η επιλογή του ένοπλου αγώνα δεν είναι αυτοσκοπός. Είναι μέσο. Ένα μέσο για να φτάσουμε στην κοινωνική απελευθέρωση. Ένα επαναστατικό κίνημα διαθέτει πολλά μέσα αγώνα. Όπως οι διαδηλώσεις, οι πορείες οι συγκρούσεις στο δρόμο, η παραγωγή έντυπου υλικού και πολλά άλλα. Όλα είναι αναγκαία σε ένα επαναστατικό κίνημα και όλα πορεύονται προς την ίδια κατεύθυνση.

Θα ξεκινήσω λίγο βιωματικά. Το 1993, μόλις τελείωσα το σχολείο, η συναισθηματική οργή που είχα για το άδικο που έβλεπα γύρω μου δηλαδή για να πω απλά, άνθρωπος να εκμεταλλεύεται άνθρωπο, κάποιιο να μην έχουν τίποτα και κάποιιο άλλο να έχουν τα πάντα, αυτή η οργή με έκανε να πλησιάσω τον αναρχικό/αντιεξουσιαστικό χώρο.

Στις πρώτες συνελύσεις αναρχικών που πήγα απ' τους πρώτους συντρόφους που είδα και άκουσα ήταν η Πόλα Ρούπα και ο Νίκος Μαζιώτης. Ο Μαζιώτης όταν τον γνώρισα ήδη είχε φυλακιστεί για πάνω από μια φορά γιατί ήταν ο πρώτος στην Ελλάδα που δήλωσε ολικός αρνητής στράτευσης και παρόλο που δεν το ξέρω, ξέρω ότι τότε είχε δημιουργηθεί ένα μεγάλο κίνημα αλληλεγγύης στο πρόσωπό του.

Οι σύντροφοι λοιπόν ήταν εκεί. Παρόντες και αφιερωμένοι στο κίνημα. Άνθρωποι πολιτικοποιημένοι, με πολιτικό κριτήριο, παιδεία, πνευματική καλλιέργεια, ήθος και εντιμότητα. Μέσα απ' τις πολιτικές τοποθετήσεις τους και τον πολιτικό τους λόγο η δική μου συναισθηματική οργή έγινε σιγά, σιγά πολιτική συνείδηση. Αυτό που μπορώ να πω ότι με εντυπωσίαζε ήταν ότι ήταν ακούραστοι. Συμμετείχαν σ' όλους τους αγώνες. Κοινωνικούς, ταξικούς, αντιφασιστικούς. Σε αντιφασιστικές δράσεις και κινήσεις όταν τότε οι φασίστες όπως και τώρα μαχαίρωναν και ξυλοκοπούσαν μετανάστες και νεολαίους. Ήταν πάντα δίπλα στους πολιτικούς κρατούμενους αλλά και τους κρατούμενους γενικότερα όταν αυτοί πάλευαν για καλύτερες συνθήκες διαβίωσης μέσα στις φυλακές.

Το 1994 συμμετείχαν όπως και εγώ στην κατάληψη στην ΑΣΟΕ που είχε γίνει σε ένδειξη αλληλεγγύης στον πολιτικό κρατούμενο και απεργό πείνας Οδυσσέα Καμπούρη. Τότε σπάστηκε το άσυλο από ματατζήδες και εκαμίτες κουκουλοφόρους και συλληφθήκαμε 52 αναρχικοί.

Το 1995 συμμετείχαν στην κατάληψη του Πολυτεχνείου σε ένδειξη αλληλεγγύης στους απεργούς πείνας Κώστα Καλαρέμα και Χριστόφορο Μαρίνο αλλά και στους εξεγερμένους του Κορυδαλλού. Τότε πάλι σπάστηκε το άσυλο και συνελλήφθησαν περίπου 500 αγωνιστές.

Το 1998 συνελλήφθη ο Νίκος Μαζιώτης για τοποθέτηση εκρηκτικού μηχανισμού στο Υπουργείο

Ανάπτυξης σε ένδειξη αλληλεγγύης στον αγώνα των κατοίκων του Στρυμωνικού ενάντια στο εργοστάσιο εξόρυξης χρυσού TVXGOLD. Στο δικαστήριο μάλιστα που έγινε γι' αυτή την υπόθεση είχε την απεριόριστη εκτίμηση και συμπαράσταση των κατοίκων του Στρυμωνικού.

Στις κινήσεις αλληλεγγύης που γίνονταν για το Νίκο Μαζιώτη γνώρισα και τον Κώστα Γουρνά. Ένας νεαρός τότε που ήρθε από την επαρχία με ένα μόνο σκοπό. Να αγωνιστεί για μια καλύτερη κοινωνία. Τον Κώστα Γουρνά δεν τον ενδιαφέρουν πράγματα που ενδιαφέρουν συνήθως τη νεολαία. Όπως το lifestyle, τα ακριβά ρούχα, μηχανές και αυτοκίνητα, διασκέδαση στα μπουζούκια και στα club. Αλλά ούτε και τον ενδιέφερε να κάνει καριέρα.

Μάλιστα είχε μάθει από μόνος του τη γραφιστική τέχνη για να παράγει έργο και όλοι εμείς τον "εκμεταλλευόμασταν" για να βγάλουμε τις αφίσες και τις μπροσούρες μας. Ο Κώστας Γουρνάς ταξίδεψε στο Λονδίνο σε πανευρωπαϊκό κάλεσμα την πρωτομαγιά του 2000 με θέμα τη διοργάνωση της μεγάλης διαδήλωσης ενάντια στο Δ.Ν.Τ., που έγινε στην Πράγα λίγο καιρό μετά. Συμμετείχε στις κινήσεις ενάντια στην ολυμπιάδα του 2004, ενάντια στα δεκάδες εργατικά ατυχήματα, στις χιλιάδες κάμερες παρακολούθησης, στο C4I.

Και οι τρεις σύντροφοι ήταν πάντα πολιτικά συνεπείς. Αυτό που μου έκανε εντύπωση είναι ότι απευθείας μόλις βγήκαν από τη φυλακή μετά από 18 μήνες, το ίδιο απόγευμα βρέθηκαν στο πολυτεχνείο σε εκδήλωση αλληλεγγύης σε πολιτικούς κρατούμενους.

Τώρα θέλω να σταθώ στο κίνημα αλληλεγγύης που δημιουργήθηκε γύρω από την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα. Έχει μεγάλη σημασία γιατί δείχνει την αποδοχή και στήριξη της υπόθεσης του Επαναστατικού Αγώνα από ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Οι σύντροφοι δεν είναι μόνοι τους. Και αν η απόφαση που θα πάρετε μας χωρίσει με τα κάγκελα της φυλακής, δεν θα καταφέρετε να γκρεμίσετε την αμοιβαία σχέση αλληλεγγύης και αγώνα που τόσα χρόνια έχει χτιστεί. Θα συνεχιστεί μέχρι να φτάσουμε μαζί σε μια αταξική κοινωνία ισότητας και κοινωνικής δικαιοσύνης.

Τελειώνοντας, θέλω να πω δυο λόγια για το σύντροφο Λάμπρο Φούντα, που έπεσε νεκρός στη μάχη με το στρατό της αστυνομίας. Ο Λάμπρος Φούντας είναι ένα υπόδειγμα επαναστάτη, αλλά και υπόδειγμα ανθρώπου για τη στάση ζωής του. Ένας άνθρωπος σεμνός, ευγενής, με ήθος και αξίες όπως η συντροφικότητα, η αλληλεγγύη, η ανιδιοτέλεια. Μαχητής μέχρι το τέλος της ζωής του. Και ενώ είχε όλα τα προσόντα να κάνει καριέρα, αυτός επέλεξε να βαδίσει στο δρόμο για την Κοινωνική Επανάσταση.

Ο θάνατος του Λάμπρου Φούντα σηματοδότησε όλο τον αναρχικό χώρο αλλά επίσης και όσους νιώθουν τον εαυτό τους στην πλευρά των αντιστεκόμενων ανθρώπων. Ο Λάμπρος δεν βρίσκεται πια ανάμεσά μας, αλλά θα βρίσκεται για πάντα στις καρδιές όλων αυτών που αγωνίζονται στο όνομα της ελευθερίας.